

Jeg siger igen: De arrangementer, man kan sælge. For jeg bliver nødt til at repetere, hvad jeg sagde tidligere, at en fodboldlandskamp i Madrid kan hverken DBU eller Danmarks Idræts-Forbund sælge. Det er i øjeblikket ikke det store problem her i landet, men selvfølgelig kan det meget, meget let blive det, hvis der bliver lavet stramme regler omkring de her forhold, sådan som hr. Bent Hindrup Andersen åbenbart ønsker det.

Når hr. Hindrup Andersen i sit dagsordensforslag nævner dette med at fradrage offentlig støtte, må jeg altså gentage, at man kan ikke tage offentlig støtte fra nogen, som ikke får offentlig støtte.

Og der er så måske grund til at nævne her på falderebet, at da Brian Nielsen boksede, var det langt uden for offentligt regi og langt uden for en arrangementskreds, der får offentlig støtte.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg blev stillet nogle direkte spørgsmål, og jeg vil prøve at svare, men jeg kan ikke nå at svare på dem alle sammen.

Men jeg vil lige sige, at når vi taler om TV 3, er det ikke et spørgsmål om, at en tilstrækkelig stor en del af befolkningen har adgang til TV 3, men det, at TV 3 ikke er underlagt public service-forpligtelsen.

De kanaler, jeg snakker om, er de kanaler, som vi er forpligtede til at betale licens til, når vi er i besiddelse af et tv-apparat. Og dér er det rimeligt, at når vi er bundet til at betale den licens, skal vi også kunne se de begivenheder, som vi er med til at finansiere på den anden led. Det er det, det drejer sig om.

Jeg er også godt klar over, at man ikke kan styre salget af alle ting. Det kan vi ikke, det ved jeg godt. Og når jeg nævnte prisstigningerne på OL og andre ting, er det, fordi det ligger uden for vores magt umiddelbart. Men da er det, jeg foreslår, at man også kan lægge en afgift på »pay per view«, så de i det mindste er med til at betale til etablering af det grundlag, som de profiterer på, når de viser danske sports- eller kulturbegivenheder andre steder. Det er den eneste måde, jeg kan se man kan gøre det på.

Jeg er enig med hr. Helge Sander i, at ellers er de ude af spillet dér. Man kan gøre det, at man kan lægge den afgift på, så der kommer et minimum af rimelighed ind i det, sådan at de også er med til ikke kun at profitere på opbygningen af hele det kulturelle liv, men også er med til at betale til det.

Torben Rechendorff (KF):

Somme tider skal der jo ikke alverden til, før en sag ender i Folketingssalen. I det her tilfælde kan jeg forstå, at der er tale om, at en boksekamp har ophidset Enhedslisten på en sådan måde, at det absolut skulle føre til en forespørgsel – en boksekamp, hvis nærmere omstændigheder og aktører i øvrigt er mig aldeles ukendte.

Men bortset fra det kan jeg da godt se, at forespørgslen i sit indhold handler om flere ting, og jeg kan også godt se, at der er mange forskellige aktører i farvandet, også aktører, hvis synspunkter jo – og det har debatten indtil nu allerede vist – klart strider mod hinanden.

Jeg synes, at det overordnet vel handler om tre ting i hvert fald. Det handler om dansk mediepolitik, det handler om europæisk mediepolitik, og så handler det jo om den støttepolitik, eller hvordan man nu vil formulere det, som det offentlige yder idrætsorganisationer og andre i dette land. Og allerede de tre overordnede ting er naturligvis i konflikt med hinanden.

Når vi kommer til aktørerne, bliver det ikke bedre. Vi har naturligvis i dette hus særlige forpligtelser over for Danmarks Radio og TV 2, hvor kombinationen af licensbetaling og public service-forpligtelse er et anliggende, der reguleres her i huset. Derudover har vi de mange andre kanaler og herunder satellitkanaler af forskellig støbning, af forskellig kvalitet og med forskellig udgangspunkt.

Når vi er ved aktørerne, har vi altså også de danske idrætsorganisationer. Vi har Team Danmark, vi har producenterne, og så har vi naturligvis først og fremmest forbrugerne.

Der er jo to ting, vi danskere holder utrolig meget af. Det første er at være bekymrede. Og Enhedslisten er jo ud over alle grænser bekymret for, hvad der dog kan hænde verdenssamfundet i den liberalisering, som hele medieområdet er inde i. Det andet, vi elsker, det andet, vi danskere elsker, og som også dette hus elsker, er jo medieregulering.

Vi er meget optaget af lovgivning om alle mulige detaljer, om kvoter og begrænsninger og forpligtelser. Det medieforlig, der i øjeblikket ligger til grund for de elektroniske mediers udfoldelsesmuligheder, og som Det Konservative Folkeparti er part i, er jo netop baseret på, at vi i sandhed skal have hånd i hanke med tingene. Hvad kunne der dog ikke ske, hvis ikke vi havde det?

Og vi, der har lavet forliget – og det er jo altså ikke hr. Bent Hindrup Andersen, men jeg for-